

РЕШЕНИЕ

№ 5658

гр. София, 20.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 24.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **957** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на С. И. Т. против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП № 20-4332-000054/03.01.2020 г., издадена от И. Й. - полицейски инспектор при Отдел „Пътна полиция“, СДВР.

С жалбата се иска отмяна на оспорената заповед, като се поддържа, че водачът на когото е бил предоставен автомобила, е правоспособен, поради което не са налице материалноправните предпоставки за налагане на ПАМ.

В съдебно заседание жалбоподателката се представлява от адв. С., който поддържа жалбата и моли за отмяна на процесната заповед.

Ответникът – И. В. Й., на длъжност полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, не се представлява. В депозирано писмено становище от упълномощен процесуален представител поддържа становище за неоснователност на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител.

Административен съд София – град след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Безспорно се установява, че по отношение на жалбоподателката, в качеството на собственик на автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , е наложена принудителна

административна мярка прекратяване на регистрацията на ППС с регистрационен номер С 0134 НК за срок от 6 година. Със заповедта са отнети два броя регистрационни табели С 0134 НК. Заповедта е връчена на 23.01.2020 г. на жалбоподателката чрез нейната майка.

В заповедта е посочено, че на 31.12.2019 г., около 20:50 ч. лек автомобил Фолксваген Поло, собственост на жалбоподателката, с рег. [рег.номер на МПС] е управляван от Г. А. С., в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към ул. Св. К. и М.“. Било установено, че водачът управлява МПС без да притежава СУМПС, същото било отнето по реда на чл. 171, т. 4 ЗДвП, за което бил съставен АУАН Серия АА № 695838/31.12.2019г. Прието е, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП, поради което е издадена и процесната заповед.

Видно от приложените по делото доказателства водачът Г. А. С. се води на отчет, като водач на МПС в СДВР с издържан изпит за придобиване на правоспособност № 968/1985 г. за категория „А“ от СДВР и Протокол № 608/1988 за категория „В“ от СДВР и имал издадено СУМПС № 1571715, валидно от 24.03.1988 г. до 1998 г. Същото било със статус: невалиден, по причина: невалиден образец по стандарта на българските документи за самоличност.

Срещу С. е била издадена ЗППАМ № 155879/2007 г. по чл. 171, т.4 ЗДвП, за изземване на СУМПС на водач, който е изгубил правоспособността си по смисъла на чл. 157, ал. 4 ЗДвП, поради отнемане на всички контролни точки. Заповедта е била обжалвана и с Решение № 1266/2012 г. на ВАС е била отменена. Решението е влязло в сила на 24.01.2012 г.

На 31.12.2019 г. от служители на О“ПП“ е бил съставен АУАН с бл. № 695838 за това, че управлява в [населено място] л.а. Ф. Поло, с рег. табели С 0134 НК, собственост на жалбоподателката С. З., което е с прекратена регистрацията по чл. 143, ал. 10 ЗДвП след получено уведомление от ГФ без сключена валидна застраховка „ГО“, считано от 03.07.2017 г., с което е нарушил чл. 140, ал. 1, пр. 1 ЗДвП. Водачът е нарушил чл. 150а, ал. 1 ЗДвП, тъй като е бил без СУМПС, за което са иззети 2 бр. регистрационни табели.

С НП № 19-4332-029876/19.02.2020 г. на Г. С. е било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 лв. на основание чл. 177, ал. 1, т. 2 ЗДвП и е било образувано досъдебно производство по чл. 345, ал. 2 НК. НП не е връчено и не е влязло в сила.

На 06.02.2020 г. на С. е издадено ново СУМПС №[ЕИК] за категории „А“ и „В“, валидно от 06.02.2020 г. до 06.02.2020 г.

При така установената фактическа обстановка, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима, а по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

При разглеждане на жалби срещу административни актове и наложени принудителни административни мерки, Административния съд следва да прецени дали съответния акт е издаден от компетентен орган в предвидената от закона форма и при правилно приложение на материалния и процесуалния закон, както и дали акта съответства на целта на закона, независимо от посочените в жалбата обстоятелства.

Нормата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП предвижда възможност за ръководителите на службите за контрол по ЗДвП да делегират правомощията си по прилагане на принудителна административна мярка на определени от тях длъжностни лица. Със Заповед №

513з-1618/26.02.2018 г. на Директора на СДВР /л. 36 от делото/ са оправомощени длъжностни лица от сектор „Пътна полиция“ да прилагат принудителни административни мерки по ЗДвП. В тази връзка съдът намира, че процесната ЗПАМ е издадена от компетентен орган в кръга на службата му.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.. Настоящият състав намира, че изискването за форма на акта е спазено.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в изискуемата форма и със съдържание, в което са изложени фактическите и правни основания за издаването ѝ, поради което не са налице пороци, водещи до нищожност на процесната заповед. Заповедта е мотивирана с конкретни прояви на лице, водач на МПС, установени с писмени доказателства, съдържащи се в приетата по делото административна преписка. Органът е посочил фактическите обстоятелства, които съставляват основание по закон за издаването на заповедта и е цитирал относимата правна уредба. Актът за прилагане на ПАМ съдържа необходимите реквизити, визирани в разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП , вр. с чл. 59, ал. 2 АПК. Изложени са фактическите и правни основания за издаването на ПАМ, като както беше посочено по-горе, същата е мотивирана с конкретни прояви на лицето-водач на МПС, независимо, че същото е различно от собственика на МПС. Не са допуснати процесуални нарушения в хода на издаването ѝ.

Съгласно нормата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП принудителната административна мярка прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

В случая посочените в нормата материалноправни предпоставки за прилагане на мярката са били налице. По делото не е спорно, че на 31.12.2019 г., около 20:50 ч. лек автомобил Фолксваген Поло, собственост на жалбоподателката, с рег. [рег.номер на МПС] е управляван от Г. А. С., в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към ул. Св. К. и М.“, както и че същият е управлявал МПС без да притежава СУМПС. В ЗППАМ се посочва, че същото било отнето по реда на чл. 171, т. 4 ЗДвП, за което бил съставен АУАН Серия АА № 695838/31.12.2019г. Налице е фактическият състав, при който органите на Отдел “ПП“, в условията на обвързана компетентност са длъжни да приложат съответната принудителна административна мярка.

Съобразно чл. 171, т. 4 ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ изземване на свидетелството за управление на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157, ал. 4. Според чл. 157, ал. 4 ЗДвП водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да

върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи. При извършен анализ на цитираните разпоредби става ясно, че когато на водач бъдат отнети всички контролни точки, той следва да върне СУМПС в съответната служба на МВР. В случая, заповедта, с която е иззето СУМПС № 155879/09.10.2007 г. е отменена с влязло в сила решение на ВАС от 24.01.2012 г. Въпреки отмяната на ЗППАМ, лицето не е притежавало валидно СУМПС, тъй като притежаваното към момента на издаване на заповедта СУМПС, въпреки че е иззето, същото е било невалидно, тъй като е бил невалиден образеца по стандарта за българските документи за самоличност.

Нормата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП предвижда, че когато водачът не притежава валидно СУМПС, спрямо него следва да се приложи същата ПАМ като процесната. Действително в случая посоченото в заповедта основание за постановяване на ПАМ е невалидно СУМПС поради отнемането му, на основание чл. 171, т. 4 ЗДвП, а в действителност невалидността на СУМПС е обусловена от изтичане срока на валидност и подмяна на образеца на документа за самоличност.

Съдът преценява, че наличното несъответствие не накърнява правото на защита на адресата на ПАМ, тъй като главния факт, срещу който последният трябва да организира защитата си, е непритежанието на валидно СУМПС, съответно следва да докаже, че е притежавал валидно СУМПС. Такова доказване не се проведе, поради което съдът приема за безспорно установено, че С. не е притежавал валидно СУМПС. И в двата случая адресатът на ПАМ, респ. жалбоподателката, в качеството си на собственик на автомобила, не оборва установеното, че е автомобилът е управляван от лице, което не притежава валидно свидетелство за управление на МПС. Причините за липсата на съответно свидетелство в случая са второстепенни и по същество не променят крайния извод, а именно, че лицето Г. С., в качеството си на водач на МПС, не е притежавал валидно свидетелство за управление на МПС. В подкрепа на този извод е и обстоятелството, че ново СУМПС е издадено на 06.02.2020 г., след издаване на процесната заповед.

По тези съображения съдът приема, че макар и да е допуснато нарушение на процесуалните правила, то не е съществено и не накърнява правото на защита с необходимия интензитет, който да обуслови отмяната на оспорената заповед. Същата е законосъобразна, а жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора следва да се обсъди основателността на претенцията за присъждане на юриконсултско възнаграждение от страна на процесуалния представител на ответника. Съдът намира, че такова не следва да се присъжда, тъй като по делото не са налице доказателства за извършено плащане от страна на ответника по жалбата.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд-София – град, II-ри състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ оспорването на С. И. Т. против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП № 20-4332-000054/03.01.2020 г., издадена от И. Й. - полицейски инспектор при Отдел „Пътна полиция“, СДВР.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: